

„Hier moet uwe zijn, meheer, hier zijn de dames,” zei de meid, en meteen stond ie in z'n vroegere kamer.

't Was 'r bleek-donker. Grauw licht zeefde spaarzaam door de neergelaten wit kanten gordijnen. Hij kon de menschen niet onderscheiden; niemand sprak. Toen kwam 'r iemand naar 'm toe: „de korte.” 'r Lachend gezicht lachte nòg, maar strakker dan anders. Ze gaf 'm 'n hand, hield die lang vast, hard knijpend. Hij kon eerst geen geluid geven; na 'n paar seconden drukten 'ie er uit, schor en bevend: „Ik kom u zeggen, dat 'k 't zoo erg naar vind, dat uw goede moeder is gestorven.”

't Was of dat spannende in 'm toen plotseling barstte, en hij voelde tranen persen uit z'n oogen.

Toen rees lang op van de canapé en schoof langzaam zonder 'r beenen te bewegen vóór 'm, de oudste, 'r oogen waren dik rood. „Dank u, dat u gekomen bent,” zei ze, dof sprekend, en even wachtend na elk woord. „Moeder had zoo veel met u op.”

Ze huilde, en veegde d'r tranen langs d'r stijf gekroesde ponnie, telkens daar nog even tegen aan drukkend, om 't glad te houden. De andere zuster stelde voor: „me nicht Wierinks, me nicht Stoeters.” Hij boog; toen stonden de nichten op, om 'm de hand te komen geven, zeggend, met gemaakte begrafenis-stemmen: „Dag meneer, zeer vereerd.”

De dochters vertelden, elkaar aanvullend, hoe de laatste dagen waren geweest; hoe ze gestorven was. „Ja,” zei de lange met 'n zucht, „moe's oogen willen maar niet dicht, dat vinden we zoo akelig. We zijn zoo bang dat ze schijndood is.”

Plotseling kwam er een zware mannestem uit een hoek van 't vertrek: „Malligheid, dat was met mijn vrouw, je moeders zuster, net zoo; 't zit in de familie.”

In dien hoek onderscheidde hij nu vaag 'n oud klein mannetje, met lange witte haren en 'n lange baard, z'n knieën tegen elkaar gedrukt, daarop z'n magere handen.

„Da's oome” — zei de korte — „oome's vrouw is voor drie weken geleden óók heengegaan.”

„Oome komt nou hier om ons wat te helpen,” — vulde de lange aan — „u begrijpt, wij dames hebben zoo geen verstand van al die bemoeiingen, als je 'n dooje hebt — en oome weet dat nou zoo goed natuurlijk.”

„Toch kazjewel,” zei toen op eens een van de nichten op opgewekten toon — „dat twee zulke oudjes mekaar zoo gauw volgen. Een en tachtig jaar samen in leven, en drie weken na mekaar dood.”

„Tweelingen,” merkte de andere nicht technisch op.

Heel lang stil was 't daarna, een vreemde ernstige stilte, na dat mal banaal gezegde. 't Hinderde 'm als aanstellerij, als onechtheid — hij begreep er dit in: er was 'n zwaar woord gesproken, de dochters hadden 't niet gevoeld, en nu vertoonden zij er door getroffen te zijn.

„U neemt me niet kwalijk” — zei ie toen, opzettelijk opgewekt, „maar ik